

FARNÍ LIST

VELIKONOCE 2022

Milí farníci,

v posledních týdnech jsme svědky událostí, které si většina z nás i krátce předtím než nastaly, nedokázala představit ani v tom nejhorším možném snu, a přesto ve čtvrtek ráno 24.2. ještě, než jsem odjel na ranní výuku náboženství do Hrubého Jeseníka, jsem se dozvěděl, že Rusko vojensky napadlo Ukrajinu. S pojmem války jsme se do té doby potkávali jen z médií, kdy se většinou jednalo o vzdálenou zemi, a tak i když jsme s těmito lidmi soucítili, jejich neštěstí se nás pravděpodobně moc nedotýkalo, nebyli nám dostatečně blízko a média o nich brzy přestala informovat. Tento konflikt je ale jiný, je nám blízký, zhruba 300 km od našich hranic a navíc v mnohých, kteří prožili rok 1968 a okupaci Československa „spřátelenými“ armádami Varšavské smlouvy, tento vpád ruské armády do Ukrajiny oživil hlubokou ránu projevující se v soucítění s Ukrajinci a v nebývalé solidaritě s uprchlíky. V médiích toto téma pochopitelně silně rezonuje a přináší nám stále nové hrůzy války, které v nás vzbuzují oprávněný odpor. Nedávno mě zaujalo na youtube krátké kázání P. Mariána Kuffy, velice známého kněze na Slovensku, když se ho ptali věřící, zda se mají na Ukrajinu posílat zbraně. Jeho odpověď byla protiotázka: Co by dělal Pán Ježíš, posílal by zbraně? Na to odpověděl, že

jistě ne. Ostatně k této otázce se vyjádřil i papež František během své generální audience, kdy naléhal na představitele vlád, aby pochopili, že nákup a výroba zbraní konflikt na Ukrajině nevyřeší. Politici a média, která nám zprostředkovávají informace o válce, se ale křesťanským (založeným na Kristu) pohledem nezabývají. Naopak se snaží vzbudit v posluchači emoce a vtáhnout ho co nejvíce do děje - do samotného boje. Vždyť se přece musí zastavit zlo, ale čím – zlem? Ale neklíčí pak i zlo či nenávisť v nás samotných? My jako křesťané, jako ti, kteří založili svůj život na Kristu a jeho slovech, bychom se ale k otázce P. Mariána měli vrátit. Jak by Kristus jednal v mé situaci, na mém místě? Snad bychom si mohli i říci, co Pán Ježíš o tom může vědět? Ale Pán Ježíš o tom určitě vědět může, žil ve starověké Palestině, která byla pod nadvládou nejen cizí mocnosti, ale dokonce pod nadvládou pohanů. V té době docházelo k různým vzpourám, někteří učedníci a Židé právě doufali, že on je římské nadvlády zbaví a nakonec i při samotných pašijích slyšíme o propuštění vraha Barabáše, zatímco on zůstává odsouzcenem na smrt. Pán Ježíš ani nepobízí ke vzpouře proti světskému nepříteli, ale ke vzpouře vůči hříchu (vždyť i papež František válku doslova nazývá svatokrádeží – hříchem) a pokušiteli, ke vzpouře ke skutečnému nepříteli lidského pokolení: vůči definitivní smrti. O Velikonocích si právě toto můžeme zřetelněji uvědomovat, že smrt a ďábel je jednou provždy poražen Kristovým zmrtvýchvstáním. Neříkám, že pro nás je všechno v této válce jasné a lze nalézt jednoduché odpovědi, protože se často musí zvažovat a poměřovat různá dobra. Válka na Ukrajině nás vybízí hledat odpovědi na otázky, jako jsou: co znamená svoboda, spravedlivá obrana, zachování lidského života, jak čelit zlu, atd., nicméně bychom nikdy neměli v tomto uvažování zapomínat na Pána Ježíše a jeho pohled, který získáváme na základě četby Písma svatého, živé modlitby, čtení Katechismu a duchovní literatury. Nezapomínejme, že křesťan je slovy Pána Ježíše zván k tomu, aby miloval i svého nepřítele. Snažme se tedy spolu s Kristem

vzkříšeným porazit zlo, které i na nás takto doléhá a budme našim bratřím a sestrám z Ukrajiny oporou svou solidaritou, postem a modlitbou. Na přímluvu Matky Boží Panny Marie, kéž na Ukrajině a všude ve světě, kde se bojuje, zavládne mír, či ještě lépe pokoj Vzkříšeného Krista.

Požehnané Velikonoce!

P. Lukáš

Se svatým otcem Františkem pokračujeme v zamýšlení se nad Desaterem

O přikázáních - Den odpočinku

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Naše cesta Desaterem nás dnes přivádí k přikázání o dni odpočinku. Jeho dodržování se jeví

snadně, což je však chybný

dojem. Odpočinout si není skutečně jednoduché, protože existuje falešný a pravý odpočinek. Jak je můžeme rozpoznat?

Dnešní společnost žízní po rozptýlení a dovolených. Zábavní průmysl – zamyslete se nad tím slovem: „zábavní průmysl“ – značně rozkvétá a reklamy vykreslují ideální svět jako veliký herní park, kde se všichni baví. V současnosti převládá pojetí života, jehož těžiště nespočívá v činnosti a práci, nýbrž úniku. Člověk vydělává, aby se pobavil a dosáhl uspokojení. Vzorem a symbolem se stává úspěšný člověk, který si může dovolit dostatek různorodého potěšení. Skrze tuto mentalitu se ovšem sklouzává do nespokojenosti existence umrtvené zábavou, která není odpočinkem, nýbrž odcizením a útekem z reality. Lidé si nikdy nedopřávali tolik odpočinku jako dnes, a přesto nikdy nezakoušeli takovou prázdnotu jako dnes! Zábava, výlety, cestování, okružní plavby srdce nenaplní, ani nevedou k odpočinku.

Slova Desatera hledají a nacházejí jádro problému a povahu odpočinku osvětlují z jiného úhlu. Toto přikázání obsahuje jeden zvláštní prvek –

poskytuje totiž motivaci. Odpočinek v Hospodinově jménu má konkrétní důvod: „V šesti dnech totiž učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto Hospodin dni sobotnímu požehnal a oddělil ho jako svatý“ (Ex 20,11).

Odkazuje nás tak k závěrečnému momentu stvoření, kde se říká: „Bůh viděl všechno, co udělal, a hle – bylo to velmi dobré“ (Gn 1,31). Tehdy začíná den odpočinku, který je Boží radostí z toho, co stvořil. Je to den kontempace a požehnání.

„Co je tedy odpočinek podle třetího přikázání? Je to chvíle nazírání, chval, a nikoli úniku. Je to čas, kdy pohlédneme na realitu a řekneme: Jak je život krásný! Do protikladu vůči odpočinku, pojatému jako útěk od reality, staví Desatero odpočinek jako požehnání reality. Pro nás křesťany se středem neděle, dne Páně, stává eucharistie, což znamená „díkůvzdání“. Je to den, kdy máme Bohu říci: Děkuji. Děkuji ti, Pane, za život, tvé milosrdenství, všechny tvé dary. Neděle není dnem, který by vymazával všechny ostatní, nýbrž má je připomínat, žehnat jim a smiřovat se životem. Usmířit se s životem – kolik lidí, kteří mají tolik možností k zábavě, nežije v pokoji se svým vlastním životem. Neděle je dnem, kdy jej můžeme nastolit a říci: Život je cenný – není snadný, někdy je i bolestný, ale je cenný“.

Bůh nás uvádí do ryzího odpočinku, což ovšem vyžaduje, abychom se vzdálili všemu neblahému a nedávali se jím okouzlit (srov. *Evangelii gaudium*, 83). Srdce se velice lehce poddává neštěstí a zdůrazňuje příčiny své nespokojenosti. Požehnání a radost v sobě naopak zahrnují otevřenost vůči dobru, která je dospělou pohnutkou srdce. Dobro je laskavé a nikdy se nevnučuje. Je nutné se pro ně rozhodnout.

Také pokoj si volíme; nelze jej nařít a nedospívá se k němu náhodou. Když se člověk zbaví trpkosti svého srdce, potřebuje se smířit s tím, od čeho utíká

– s vlastním životním příběhem, skutečnostmi, které nechce přijmout, těžkými údobími své existence. Položím vám otázku: Smířil se každý z vás se svým životem? Zamyslete se na tím! Pravý pokoj totiž nespočívá v tom, že změníme svůj život, nýbrž přijmeme a doceníme jej takový, jaký byl.

Kolikrát jsme se už setkali s nemocnými křesťany, kteří nás utěšili v takové vyrovnanosti, jakou nenajdeme u požitkářů a hedonistů! A zaznamenali jsme, že prostí a chudí lidé se radují z malých milostí s takovým štěstím, které mělo příchut' věčnosti.

V páté knize Mojžíšově Pán říká: „Předkládám ti život, nebo smrt, požehnání, nebo kletbu. Vyvol si život, abys žil ty i tvoje potomstvo“ (Dt 30,19). Touto volbou je Mariino *fiat*, otevřenost Duchu Svatému, kterou kráčíme ve stopách Krista, Toho, jenž se v nejdramatičtější chvíli odevzdal Otcí a nastoupil tak cestu vedoucí ke zmrtvýchvstání.

Kdy bude život krásný? Když o něm začneme dobře smýšlet, ať už je jakýkoli. Když do něj prorazí pochybnost: že by snad všechno byla milost? (jak nám připomíná svatá Terezie od Dítěte Ježíše, citovaná Bernanosem v *Deníku venkovského faráře*) a když tato svatá myšlenka rozdrolí zed' vnitřní nespokojenosti a zahájí pravý odpočinek. Život bude krásný, když otevřeme srdce Prozřetelnosti a zjistíme, že v jednom z žalmů se pravdivě říká: „Jen v Bohu odpočívá má duše“ (62,2). Tato žalmistova věta je krásná: „Jen v Bohu odpočívá má duše“.

ZPRÁVY Z FARNOSTI:

➤ **Velký pátek**

Velký pátek je den přísného postu: zdrženlivosti od masa a zároveň újmy v jídle (tzn. najíst se do syta 1x za den). Zdrženlivost od masa zavazuje od 14 let, újma v jídle od 18 do 60 let.

➤ **Svátost smíření**

Ke svátosti smíření je možné přistupovat půl hodiny před mší svatou, po mši svaté či po vzájemné domluvě.

➤ **Žehnání pokrmů**

V neděli 17.4.2022 na Boží hod velikonoční je možné si přinést do kostela pokrmy k posvěcení.

➤ **Hovory o víře**

Každou první středu v měsíci se na faře ve Mcelích koná setkání nazvané Hovory o víře. Začátek je v 19 hodin. Nejbližším termínem je 4.5.2022.

➤ **Opravy:**

Aktuálně se dokončuje oprava elektroinstalace v **kostele sv. Václava ve Mcelích**. Obnova je realizována panem Ing. Kočím z Poděbrad. Celková obnova je vyčíslena na 1 028 178 Kč. Zatím je pokryta zhruba polovina požadované částky.

Pokračuje oprava lavic ve **Křinci** v celkové ceně 591 956 Kč. Prodleva v loňském roce byla způsobena prudkým nárůstem cen, nedostatkem surovin a obsazeností pil. Tato částka je díky štedrosti dárce a městyse Křinec pokryta.

Přehled velikonočních bohoslužeb – 2022

Obec	Mcely	Rožďalovice	Loučeň	Křinec	Hrubý Jeseník
Kostel	Sv. Václava	Sv. Havla	Nanebevzetí Panny Marie	Sv. Jiljí	Sv. Václava
Čas	7:15	9:00	16:00	10:30	10:30
10. 4. – Květná neděle			V sobotu 9.4. s nedělní platností.		bohoslužba slova
Čas	19:00	17:00			
14. 4. – Zelený čtvrtek (Míše na památku Večeře Páně)					
Čas	18:00	15:00		17:00	
15. 4. – Velký pátek (Památku umučení Páně)					
Čas	17:00 Křížová cesta	14:00 Křížová cesta		15:00 Křížová cesta Chotuc	
16. 4. – Bílá sobota (Velikonoční vigilie)					19:00
Čas	17:00	19:30			P. Fatka OCarm.
17. 4. – Neděle Zmrtvýchvstání Páně					
Čas	7:15	9:00	16:00	10:30	10:30
18. 4. – Pondělí velikonoční					bohoslužba slova
Čas	8:00				
Pozn.					